

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra HEIMDALL

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 215.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670059850256/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Heimdal

Hr. Vigge stod i Lunde-Læ,
Med Sværd ved Lænd tilrede,
Og der hans Broder sank i Knæ,
Da foer det selv af Skede,
Det fløi i Haand, til Hielp det foer,
Og Adils sank saa bleeg til Jord,
Og Kette sprang i Veiret.

Saa droge de til Frovins Grav
Med Hovedet i Beite,
Og aldrig meer det praled af,
At Adils Provin fældte;
Men der det faldt i Sveaskov,
De brød den danske Kirampelov,
Thi To om Een de vare.

Det saae den liden Fugl i Lund,
Og sang alt, hvad den vidste,
Og flux det lød fra Mund til Mund,
Hvad Englen sang paa Kviste:
To Daner brød i Sveaskov
Den runde Kreds og Kirampelov,
Det var saa tungt at høre.

Ja, tungt for hver en Dannemand
Det er, naar Daner skuffe,
Og let sig hver da tænke kan,
Hvor tungt det var for Uffe;
Thi han var Dansk af Hiertens Grund,
Og Bruddet i den svenske Lund,
Det var hans Svogers Brøde.

Thi stander nu den Herre bold
Med rustne Sværd i Hænde,
For Glands til gamle Dane-Skiold
At vinde fra de Tvende;
Ja, Plet af Skiold og Rust af Sværd
Han skure vil i Herrefærd,
Om det ham maae gelinge.

Kong Vermund sad paa Eiderbro,
Saa tæt ved aabne Bølge,
Og faldt den Ene for de To,
Han vilde brat ham følge,

Heimdali

Han vilde paa den Vøve kold
Hensvømme til sin Fader, Skiold,
Med Danmarks tomme Krone.

O! Danmark! o, Fædreland!
O! da var Nød paa Færde;
Din Vætte sad paa Gravens Rand
Og under hvasse Sværde;
Din Vei til Pris, sortladne Hav,
Sig aabned som en Kiæmpegrav
Alt for den hvide Gubbe.

Kong Vermund sad paa Eiderbro,
Og hørde Sværde siunge,
Han hørde, det var Stemmer to
Og af den Tydske Tunge;
De sang for Liig, det hørde haa,
Og gamle, blinde Kongemaad
Sig hælded over Bølge.

Han tænkte paa den Askekrog,
Hvor Uffe sad der hiemme,
Han frygted, at det Kiæmpesprog
Var dog kun Dværge-Stemme*);
Han vidste ei, at Helten bold
Kun Pletten lod af Dane-Skiold
Med tydske Klinger skure.

Kong Vermund paa sin Kvide-Stoel
Nu hørde Noget runge,
Og kiendte, det var Skrep, som goel
Alt med sin Danske Tunge.
Hvor ramde nu i Herrefærd
Mit gode, danske Kongesværd?
Saa spurgde brat den Gamle.

Ham meldte Svend med lystig Hu:
Det veed jeg ei saa lige;
At Tydskeren gik reent itu,
Er Alt, hvad jeg kan sige;
Og Vermund flytted sig paa Stand
Til Sæde ind fra Bølgerand,
Han Sagn for Syn lod gange.

*) Ekko.